

Sygn. akt III CSK 97/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku J.B.
przy uczestnictwie G.F.
o zasiedzenie służebności gruntowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 sierpnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt III Ca [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w N. w sprawie o zasiedzenie służebności zmienił zaskarżone – oddalające wnioszek – postanowienie Sądu Rejonowego w N. z dnia 12 stycznia 2017 r. i wnioszek uwzględnił.

Uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, gdyż - jej zdaniem, co pokazuje materiał dowodowy – nastąpiło przerwanie biegu zasiedzenia służebności, a poza tym „nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza i kontrolna Sądu drugiej instancji”. Skarżąca podniosła również, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 292 w związku z art. 175 w związku z art. 123 § 1 pkt 1 i 2 k.c. w zakresie, w jakim odsyłają do odpowiedniego stosowania przepisu o biegu przedawnienia. Ponadto stwierdziła, że istnieje potrzeba wykładni art. 252 w związku z art. 244 § 1 w związku z art. 2 § 3 w związku z art. 177 § 1 pkt 3 w związku z art. 247 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazując przyczyny kasacyjne – mnożąc je, uszczegółowiając oraz układając w swoistym szyku ewentualności – skarżąca w istocie skupiła się na krytyce ustaleń Sądu Okręgowego, stwierdzającego, że nie doszło do przerwy biegu terminu zasiedzenia. Stwierdzenie to jest oparte na ustalonym przez Sąd stanie faktycznym wyłączającym – ze względu na nieidentyczność przedmiotu sprawy – wpływ postępowania w sprawie I C [...] /02 na bieg terminu zasiedzenia. Sąd Okręgowy dokonał tego ustalenia w opozycji do ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, a jako osadzone na faktach nie podlega ono kontroli kasacyjnej, niezależnie od tego, że sama instytucja przerwy biegu terminu przedawnienia (zasiedzenia) jest instytucją prawną i wobec ugruntowanego stanowiska judykatury oraz doktryny nie można kwestionować jej działania – wbrew temu co sugeruje skarżąca w przyczynie kasacyjnej wskazanej „ewentualnie” – także w odniesieniu do instytucji zasiedzenia (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 1959 r., 1 CR 395/59, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny” 1960, nr 2, s. 406, i z dnia 8 lipca 1960 r., 2 CR 182/60, OSN 1961, nr 3, poz. 83, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1968 r., III CZP 46/68, OSNCP 1969, nr 4, poz. 62, z dnia 28 lipca

1992 r., III CZP 87/92, OSNCP 1993, nr 3, poz. 31, z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZP 42/06, OSNC 2007, nr 4, poz. 54, i z dnia 21 stycznia 2011 r., III CZP 124/10, OSNC 2011, nr 9, poz. 99, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1997 r., II CKN 69/97, nie publ., z dnia 23 lutego 1998 r., III CKN 384/97, OSNC 1998, nr 10, poz. 164, z dnia 29 września 2004 r., II CK 18/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 159, z dnia 23 listopada 2004 r., I CK 276/04, „Izba Cywilna” 2005, nr 10, s. 45, i z dnia 22 sierpnia 2007 r., III CSK 41/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 69).

W tej sytuacji, skoro skarżąca skupia się na krytyce ustaleń oraz błędnie zarzuca nierozpoznanie istoty sprawy, jak też nie wykazuje oczywistej zasadności skargi, należało orzec jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

ał